

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 1To/21/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8313010390
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Pirkovská
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8313010390.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Evy Pirkovskej a sudcov JUDr. Evy Rešatkovej a JUDr. Vladimíra Monoka na verejnom zasadnutí konanom 25.09.2019, v trestnej veci proti obžalovanému N.. A. H. pre zločin poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a), ods. 5 písm. a) Tr. zákona, o odvolaniach obžalovaného a okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Humenné sp. zn. 2T/99/2013 zo dňa 18.12.2017, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolania obžalovaného N.. A. H. a okresného prokurátora.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom uznal okresný súd obžalovaného N.. A. H. vinným zo zločinu poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a), ods. 5 písm. a) Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

- dňa 15. 3. 2011 ako zodpovedná osoba konajúca za Združenie obcí Poloniny so sídlom na adrese Československej armády 140/70, 067 61 Stakčín, IČO: 37884859, uzatvoril so spoločnosťou ULPEX a. s., Dunajská 12/1639, 040 01 Košice kúpnu zmluvu č. 1, ktorej predmetom bol predaj nehnuteľného majetku Združenia obcí Poloniny - mechanického senníka nachádzajúce sa na parcele č. XXX/XX k. ú. J., okres I. a UOS dielne, nachádzajúcej sa na parcele č. XXX/X k. ú. J., okres I., za kúpnu cenu 6 000,- eur a kúpnu zmluvu č. 2, ktorej predmetom bol predaj hnutel'ného majetku (strojov slúžiacich na prípravu drevnej štiepky) Združenia obcí Poloniny - mechanické rameno MOWI 2046, drvič a vibračný dopravník DRH 150x400-V1/15-2, 2 ks šnekové dopravníky SD-250, 2 ks miešačka rôznych druhov palív (zásobník štiepky a zásobník slamy), mobilný štiepkovač VERMEER BC 2000 XL, rozdrúžovač slamy JEANTIL Pailleuse P2800 a teleskopický manipulátor DEDALUS 26,6 Agri ET 180 za kúpnu cenu 671,- eur aj napriek tomu, že ich všeobecná hodnota predstavovala podľa znaleckého posudku sumu celkovo 300 761,19 eur a následne dňa 6. 5. 2011 ako zodpovedná osoba konajúca za Združenie obcí Poloniny so sídlom na adrese Československej armády 140/70, 067 61 Stakčín, IČO: 37884859 uzatvoril so spoločnosťou ULPEX, a. s., Dunajská 12/1639, 040 01 Košice kúpnu zmluvu č. 3, ktorej predmetom bol predaj hnutel'ného majetku Združenia obcí Poloniny - technologických zariadení slúžiacich na vykurovanie a ohrev teplej vody, nachádzajúcich sa v obci Hrabová Roztoka, Kalná Roztoka, Klenová, Stakčínska Roztoka, Ubľa a Ulič za kúpnu cenu 700,-. eur a kúpnu zmluvu č. 4, ktorej predmetom bol predaj nehnuteľného majetku Združenia obcí Poloniny - sociálnej budovy, nachádzajúcej sa na parcele č. XXX/X k. ú. J., okres I. za kúpnu cenu 100,- eur aj napriek tomu, že ich všeobecná hodnota predstavovala podľa znaleckého posudku sumu celkovo 1 592 126,34 eur, čím tak v plnej výške zmaril uspokojenie pohľadávky veriteľov Združenia obcí Poloniny a to spoločnosti D. a partneri s . o., W. XX, XXX XX J., IČO: 45354995 vo výške 345 871,77 eur, spoločnosti E. s r. o. H., Q. 1, XXX XX H., IČO: 31680321 vo výške 120 407,90 eur, A. úradu N. vo výške 3 699,92 eur, podnikateľského subjektu S. D., sídl. N. XXX, XXX XX H., IČO: 40571165 vo výške 4 391,63 eur a J. poisťovne, a. s. C. X. Z. vo výške 96,37 eur, čím im svojím konaním spôsobil škodu v celkovej výške 474 467,59 eur.

Za to mu podľa § 239 ods. 5 Tr. zákona s použitím § 36 písm. j), § 38 ods. 2, 3 Tr. zákona uložil trest odňatia slobody v trvaní troch rokov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona mu výkon uloženého trestu podmienienečne odložil a podľa § 51 ods. 1, 2 Tr. zákona určil skúšobnú dobu v trvaní 4 rokov s probačným dohľadom.

Podľa § 51 ods. 4 písm. g) Tr. zákona mu uložil povinnosť podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku, alebo inému výchovnému programu.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. poriadku poškodených D. a partneri, s. r. o., W. XX, XXX XX J., IČO 45354995, E., s. r. o., H., Q. 1, XXX XX H., IČO 31680321, S. D., sídl. N. XXX, XXX XX H., IČO 40571165, a J. poisťovňa, a. s., C. X. Z., s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podali ihneď po jeho vyhlásení a poučení o opravnom prostriedku, priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní, odvolania obžalovaný aj prokurátor, ten však len proti výroku o treste a náhrade škody. Obe odvolania boli následne aj písomne odôvodnené.

Obžalovaný v dôvodoch odvolania, ktoré podal prostredníctvom obhajcu uvádza, že rozhodnutie prvostupňového súdu považuje za nesprávne. Ten ho uznal vinným za konanie, ktoré tak, ako je popísané v skutku obžaloby a znenie ktorého si osvojil aj prvostupňový súd, nenapĺňa formálne znaky trestného činu uvedeného

v § 239 Tr. zákona. To znamená, že znenie skutku tak, ako je naformulované v obžalobe i rozhodnutí prvostupňového súdu mu vôbec nekladie za vinu, že mal úmyselne zmenšiť majetok dlžníka. Spísanie akejkoľvek zmluvy, aj za cenu, ktorá je výraznejšie nižšia, než je reálna hodnota veci, totiž nie je trestným činom, resp. nenapĺňa znaky trestného činu, pre ktorý bol uznaný vinným. Na verejnom zasadnutí v konečnom návrhu ešte doplnil, že výrazné námietky prezentuje voči tvrdeniu a záveru v tom smere, že obžalovaný mal konať ako zodpovedná osoba konajúca za združenie obcí Poloniny. Už v prípravnom konaní prezentoval, aj bolo preukázané, že v tom čase osobou zodpovednou konať za Združenie obcí nebol, pretože mandát starostu mu už skončil. Vzhľadom na to, že nebol zodpovednou osobou, uzavreté zmluvy boli neplatné a ani majetok nemohol byť tým pádom prevedený, čo znamená, že veritelia si mohli svoje pohľadávky uspokojiť. Ďalej poukázal na skutočnosť, že u obžalovaného chýba akýkoľvek motív poškodiť veriteľov. On sám na prosbu starostov sa len snažil doriešiť situáciu, do ktorej sa združenie dostalo po tom, čo neboli zo strany štátu vyplatené všetky finančné prostriedky a združenie sa dostalo vzhľadom na nezaplatený úver do stavu núdze, ktorú sa on pokúšal riešiť a ako vyplýva aj z výpovedí svedkov, na účely riešenia tejto situácie kontaktoval viacero firiem, až sa napokon dostal do kontaktu s firmou Ulpex, ktorá sa na základe zmlúv, ktoré boli uzavreté zaviazala prevádzkovať kotolne 20 rokov. Z jeho strany to bol zúfalý pokus, ako vyriešiť situáciu. V tejto súvislosti poukázal na výpoveď svedka H., z obsahu ktorej plynie, že starostovia mu súhlas na uzavretie zmlúv, resp. predaj majetku dali a nie je v tejto súvislosti podstatné, či uvedené kúpne zmluvy pred ich uzavretím videli alebo nie. Poukazuje na okolnosti, za ktorých došlo k založeniu firmy D., ktorú založil svedok F., ktorý bol vedúcim úverového oddelenia A. banky a potom, čo z nej odišiel, jej pohľadávku odkúpil. Ďalej poukázal na to, že D. mohol svoj dlh uspokojovať aj iným spôsobom než priamym vymáhaním dlhu. Na všetky tieto okolnosti bolo potrebné prihliadať, a keďže obžalovaný nekonal ako zodpovedná osoba, nemal ani žiaden motív poškodiť veriteľov, navrhol, aby krajský súd napadnutý rozsudok zrušil a obžalovaného spod obžaloby oslobodil.

Prokurátor v dôvodoch odvolania uvádza, že rozsudok súdu čo do neuloženia nepodmienečného trestu odňatia slobody obžalovanému a povinnosti uhradiť preukázanú škodu poškodeným stranám považuje za nedostatočný. Poukazuje na skutočnosť, že obžalovaný sa dopustil úmyselného trestného činu - zločinu s kvalifikovanou skutkovou podstatou vyjadrenou zákonodarcom odseku 5 § 239 Tr. zákona. Konal v priamom úmysle poškodiť známych veriteľov ako zodpovedná osoba konajúca za Združenie obcí Poloniny a nepomer hodnoty predávaného majetku a kúpnej ceny, za ktorú tento majetok predal, je značný. Spôsobená škoda v celkovej výške 474.467,59 Eur je škodou veľkého rozsahu. Navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok z dôvodov uvedených v § 321 ods. 1 písm. e), f) Tr. poriadku a podľa § 322 ods. 3 Tr. poriadku sám vo veci rozhodol tak, že obžalovanému uloží nepodmienečný trest odňatia slobody v dolnej polovici trestnej sadzby so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a zaviazá ho k náhrade spôsobenej škody poškodeným a to D. a partneri, s. r. o., W.

XX, J., v sume 345.871,- Eur, E., s. r. o., H., Q. 1, v sume 120.407,90 Eur, A. úradu N. v sume 3.699,92 Eur a J. poisťovni, a. s., v sume 96,37 Eur.

Na základe podaných odvolaní preskúmal krajský súd napadnutý rozsudok v intenciách ust. § 317 ods. 1 Tr. poriadku, v zmysle ktorého, ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykávané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 a dospel k záveru, že ani jedno z podaných odvolaní nie je možné považovať za dôvodné.

V posudzovanej veci bolo podľa názoru krajského súdu v konaní pred súdom prvého stupňa vykonané dokazovanie v takom rozsahu, ako to bolo pre správne zistenie skutkového stavu a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie, potrebné. V tomto smere napokon nevytykal konaniu pred súdom prvého stupňa nedostatky resp. nenamietal, že by niektoré z navrhovaných dôkazov neboli vykonané, ani jeden z odvolateľov.

Konkrétne dôkazy, ktoré boli vo veci vykonané sú zrejmé tak z obsahu spisového materiálu, zápisníc o hlavných pojednávaniach, ale aj dôvodov napadnutého rozsudku. V nich prvostupňový súd skutočne veľmi podrobne uviedol nielen to, ktoré konkrétne dôkazy boli v posudzovanej veci vykonané, ale aj to, aké konkrétne skutočnosti z jednotlivito vykonaných dôkazov vyplývali.

V tomto smere považuje krajský súd dôvody napadnutého rozsudku za v celku správne a úplne a až na niekoľko skutočností, o ktorých sa zmieni nižšie, nepovažuje za potrebné ničím odôvodnenie napadnutého rozsudku v tomto smere dopĺňať, naopak, jeho dôvody si osvojuje a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Napriek námietkam obžalovaného vo vzťahu k výroku o vine, aj podľa názoru krajského súdu, bolo vykonanými dôkazmi nepochybne preukázané, že skutok tak, ako je ustálený vo výrokovej časti napadnutého rozsudku sa stal, uvedený skutok obžalovaný spáchal a jeho konanie napĺňa všetky pojmové znaky zločinu poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a), ods. 5 písm. a) Tr. zákona tak, ako to prvostupňový súd ustálil.

Obžalovaný vo svojom odvolaní v prvom rade namieta tú skutočnosť, že skutok tak, ako je uvedený vo výrokovej časti napadnutého rozsudku nenapĺňa pojmové znaky súdeného zločinu, pretože chýba konštatovanie, že obžalovaný mal úmyselne zmenšiť majetok dlžníka v úmysle zmariť pohľadávky veriteľa, pričom podľa názoru odvolateľa, uzavretie kúpnych zmlúv aj za výrazne nižšie ceny nenapĺňa znaky trestného činu poškodzovania veriteľa.

S uvedeným názorom obhajoby sa krajský súd nestotožňuje a podľa jeho názoru, z obsahu skutkovej vety napadnutého rozsudku jasne plynie, že obžalovaný predajom majetku Združenia obcí Poloniny zmaril uspokojenie pohľadávok veriteľov, ktoré títo voči Združeniu obcí Poloniny mali.

Skutočnosť, že obžalovaný kúpne zmluvy uvedené vo výroku napadnutého rozsudku v dňoch 15.03.2011 a 06.05.2011 v mene Združenia obcí Poloniny so spoločnosťou Ulpex, a. s., Košice, uzavrel, nie je nijako pochybná. Vyplýva to jednak z výpovede samotného obžalovaného, výpovedí svedkov, ale napokon aj obsahu kúpnych zmlúv, ktoré sú súčasťou spisového materiálu.

Z obsahu uvedených kúpnych zmlúv vyplýva, ktoré konkrétne hnutelné, resp. nehnuteľné veci boli odpredané a za akú konkrétne cenu k odpredaju došlo.

Skutočnosť, že uvedené sumy boli nepochybne v zjavnom nepomere k skutočnej hodnote týchto vecí je preukázaná znaleckými posudkami.

Kúpnu zmluvou č. 1 zo dňa 15.03.2011 došlo k odpredaju mechanického seníka a UOS dielne za celkovú sumu 6.000,- Eur, aj keď podľa znaleckého posudku X.. K. hodnota mechanického seníka bola v tom čase 28.302,04 Eur a hodnota UOS dielne 27.740,34 Eur, čiže celková hodnota týchto nehnuteľností predstavovala 56.042,38 Eur.

Kúpnu zmluvou č. 2 z toho istého dňa došlo k odpredaju hnuiteľných vecí za sumu 671,- Eur, aj keď podľa znaleckého posudku X.. C. hodnota strojov na prípravu drevej štiepky bola 10.035,- Eur, hodnota drviča a vibračného dopravníka DRH 150x400-V1/15-2 predstavovala 39.327,- Eur, hodnota dvoch kusov šnekových dopravníkov SD-250 13.064,- Eur, hodnota dvoch kusov miešaciek rôznych druhov palív (zásobníka štiepky a zásobníka slamy) 76.871,- Eur, hodnota mobilného štiepkovača Vermeer BC 2000 XL 60.987,- Eur, hodnota rozdrúžovača slamy Jeantil Pailleuse P2800 4.645,- Eur a hodnota teleskopického manipulátora Dedalus 26,6 Agri ET 180 39.790,- Eur, čiže celková hodnota hnuiteľných vecí predstavovala v tomto prípade 244.719,- Eur.

Kúpnu zmluvou č. 3 zo dňa 06.05.2011 došlo k odpredaju technologického zariadenia na vykurovanie a ohrev teplej vody nachádzajúcich sa v obci Hrabová Roztoka, Kalná Roztoka, Klenová, Stakčínska Roztoka, Ubl'a a Ulič za 700,- Eur, aj keď podľa znaleckého posudku hodnota technologických zariadení kotolní v obci Hrabová Roztoka predstavovala 64.057,- Eur, Kalná Roztoka 181.296,- Eur, Klenová 313.844,- Eur, Stakčínska Roztoka 215.608,- Eur, Ubl'a 434.588,- Eur, Ulič obecný úrad 107.688,- Eur a Ulič základná škola a materská škola 241.728,- Eur, teda celkom 1.558.809,- Eur.

Kúpnu zmluvou č. 4 tak isto zo 06.05.2011 došlo k odpredaju sociálnej budovy v obci Klenová za 100,- Eur, hoci jej hodnota bola pôvodne znaleckým posudkom X.. K. určená na 33.337,26 Eur (aj keď v priebehu konania pred súdom znalkyňa potom hodnotu upravila jej znížením o 6.000,- Eur, čo však nie z pohľadu skutkových ani právnych záverov nie je významné a vzhľadom na túto okolnosť nebolo potrebné upravovať skutok napadnutého rozsudku).

Z uvedeného je zrejmé, že majetok, ktorý bol na základe uvedených kúpnych zmlúv prevedený, bol odpredaný za cenu, ktorá je neskutočne výrazne pod jeho hodnotou a navyše bol prevedený v rozpore so zmluvou, ktorá bola uzavretá s Ministerstvom životného prostredia a výstavby, podľa ktorej nebolo možné päť rokov, a to ani so súhlasom poskytovateľa príspevku, s uvedeným majetkom nakladať. Keďže uvedená zmluva je z 27.04.2006, znamená to, že s majetkom nakladať nebolo možné do 27.04.2011, takže ani prípadný súhlas starostov obcí ho k takýmto úkonom neoprávňovalo.

Navyše, z výpovedí svedkov starostov jednotlivých obcí síce vyplýva, že starostovia súhlasili s tým, aby došlo prípadne aj k prevodu majetku obcí, avšak ako to vyplýva napríklad z výpovede svedkyne I., za predpokladu že sa tak udeje v súlade so zákonom a za predpokladu, že firma Ulpex, s. r. o., uhradí pohľadávky, ktoré majú veritelia voči Združeniu obcí Poloniny. Z obsahu kúpnych zmlúv však nič také nevyplýva a napokon to nevyplýva ani z výpovede svedka B., ktorý zmluvy za spoločnosť Ulpex, s. r. o., uzatváral, a ktorý uviedol, že síce o tom na začiatku uvažovali, ale ekonomicky by to nebolo pre nich únosné.

Skutočnosť, že obžalovaný v čase uzatvárania kúpnych zmlúv vedel o pohľadávkach veriteľov voči Združeniu obcí Poloniny tak, ako vyplývajú z výroku napadnutého rozsudku, je tak isto nesporná a nepopieral ju ani samotný obžalovaný.

K jeho námietke, že nemohlo k dôjsť k spáchaniu trestného činu preto, že obžalovaný v tom čase nekonal ako zodpovedná osoba konajúca za Združenie obcí Poloniny, pretože v zmysle stanov môže byť predsedom združenia len starosta a jemu funkčné obdobie starostu zaniklo ešte koncom roku 2010, je potrebné uviesť, že obžalovaný ako osoba oprávnená konať za združenie vystupoval. Vystupoval takto so súhlasom všetkých členov združenia, teda starostov obcí, disponoval pečiatkou, podpisoval zmluvy a navyše, ako to vyplýva z výpovede svedkyne S. D., ktorá pre združenie v tom čase robila účtovníctvo, uvedené kúpne zmluvy jej obžalovaný doniesol, aby vyhotovila faktúry, takže s tvrdením, že nekonal ako zodpovedná osoba a tým pádom sú zmluvy neplatné a nedošlo k prevodu uvedeného majetku formálne, sa krajský súd nestotožňuje. V tejto súvislosti si len dovoľuje podotknúť, aj keď v tomto štádiu konania i vzhľadom na to, že odvolanie vo výroku o vine bolo podané len obžalovaným, čiste teoreticky, že v takom prípade, pokiaľ by uvedená situácia mala byť reálne preukázaná, bolo by sa zrejme trestné stíhanie aj viedlo pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, 4 Tr. zákona, ktorý je podstatne prísnejšie trestným než stíhaný zločin poškodzovanie veriteľa podľa § 239 ods. 1, 5 Tr. zákona.

K námietke obhajoby, že obžalovaný na takýto prevod majetku nemal žiaden motív, považuje krajský súd za potrebné poukázať jednak na výpoveď samotného obžalovaného, ako aj na výpovede vypočutých svedkov - starostov dotknutých obcí. Ak už nijaký iný motív nebol nepochybne preukázaný, tak motívom

konania obžalovaného podľa jeho vlastnej výpovede, mala byť snaha zachrániť situáciu, ktorá nastala v Združení obcí Poloniny, do ktorej sa uvedené združenie malo dostať vzhľadom na podľa neho nesprávny postup štátnych orgánov, a keďže s ním navrhovaným postupom, aby žalovali ústredný orgán a vymohli tak nedoplatené peniaze, starostovia nesúhlasili a on sa takýmto spôsobom snažil zachrániť majetok obcí, keďže firma Ulpex sa zaviazala prevádzkovať kotolne na ďalších 20 rokov.

Z vykonaných dôkazov je teda nepochybné, že obžalovaný ako osoba, ktorá konala za Združenie obcí Poloniny nakladal s majetkom obce napriek tomu, že vedel, že s ním do doby piatich rokov od uzavretia zmluvy nakladať nesmie, napriek tomu že vedel, že predaj je výrazne pod cenu v neprospech Združenia obcí Poloniny, ku ktorému mali veritelia pohľadávky, napriek tomu, že zmluvne nebolo podchytené, že podmienkou predaja je úhrada pohľadávok veriteľov a napriek tomu, že nekonzultoval a nenechal si starostami odsúhlasiť výšku, za ktorú bude majetok predaný (čo napokon ako už bolo vyššie uvedené, nie je z pohľadu právnej kvalifikácie konania obžalovaného absolútne podstatné, pretože ani súhlas starostov obcí a ani súhlas s výškou sumy, za ktorú by sa mal majetok odpredať na jeho trestnej zodpovednosti by v danom prípade nič nemenil), konanie obžalovaného aj podľa názoru krajského súdu tým, že takýmto spôsobom zmaril uspokojenie veriteľa a spôsobil tak značnú škodu, teda škodu prevyšujúcu 133.000,- Eur, napĺňa pojmové znaky zločinu poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a), ods. 5 písm. a) Tr. zákona, teda zločinu, pre ktorý bol napadnutým rozsudkom uznaný vinným.

Pochybenie, ktoré by bolo potrebné napraviť, napriek námietkam prezentovaným v dôvodoch odvolania prokurátora, nezistil krajský súd ani vo výroku o treste.

Okresný súd pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu nepochybné vychádzal z kritérií pre ukladanie trestu uvedených v § 34 Tr. zákona, pričom prihliadal v zmysle ust. § 34 ods. 4 Tr. zákona najmä na spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosť nápravy. Tak ako okresný súd, ani krajský súd v danom prípade nezistil žiadnu z okolností, ktorá by obžalovanému v zmysle ust. § 37 Tr. zákona priťažovala. Je potrebné súhlasiť s priznaním poľahčujúcej okolnosti uvedenej v § 36 písm. j) Tr. zákona, teda že pred spáchaním trestného činu viedol riadny život, v dôsledku toho nastáva prevaha poľahčujúcich okolností nad okolnosťami priťažujúcimi, čo v zmysle ust. § 38 ods. 3 Tr. zákona znamená potrebu upraviť v osobitnej časti Trestného zákona stanovenú trestnú sadzbu, a to znížením jej hornej hranice o jednu tretinu.

Keďže základná trestná sadzba stanovená v osobitnej časti Trestného zákona je vo výmere 3 až 8 rokov, postupom uvedeným v § 38 ods. 8 Tr. zákona (teda znížením hornej hranice o jednu z rozdielu medzi dolnou a hornou hranicou trestnej sadzby) dochádza k úprave trestnej sadzby, v rámci ktorej je potrebné obžalovanému trest ukladať na výmeru 3 roky až 6 rokov a 4 mesiace. Je pravdou, a v tom je k námietke prokurátora potrebné prisvedčiť, že škoda, ktorá bola spôsobená, niekoľkonásobne prevyšuje spodnú hranicu škody, ktorá sa vyžaduje pre spôsobenie škody veľkého rozsahu (teda v tom čase škody vo výške 133.000,- Eur). Na druhej strane však nie je možné opomenúť ani osobu obžalovaného, jeho doterajší bezúhonný spôsob života, ale hlavne motív, ktorý ho k uvedenému konaniu viedol tak, ako z vykonaných dôkazov vyplýva, keďže nič iné v jeho neprospech preukázané nebolo, nebola nepochybné preukázaná snaha obohatiť seba, iba riešiť situáciu, ktorá nastala a samozrejme, že nie je možné neprihliadnuť ani na dobu, ktorá od spáchania skutku uplynula a presahuje dobu 8 rokov. S poukazom na všetky tieto skutočnosti, podľa názoru krajského súdu, trest, ktorý bol obžalovanému súdom prvého stupňa uložený, teda trest odňatia slobody na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby v trvaní troch rokov s podmieneným odkladom jeho výkonu so stanoveným probačným dohľadom na skúšobnú dobu štyroch rokov, aj s uloženou povinnosťou v zmysle ust. § 51 ods. 4 písm. g) Tr. zákona je možné považovať za trest dostatočný, trest, ktorým sa účel trestu sledovaný zákonom splní.

V ďalšej časti odvolacích námietok prokurátora týkajúcich sa výroku o náhrade škody krajský súd podotýka, že aj tento výrok je v podstate potrebné považovať za správny, aj keď je pravdou, že súd podľa § 288 ods. 1 Tr. poriadku s nárokom na náhradu škody na civilný proces odkázal aj poškodenú S. D., ktorá si nárok na náhradu škody vôbec neuplatnila, ale vo vzťahu k odvolacej námietke prokurátora je potrebné uviesť, že náhradu škody si neuplatňoval ani daňový úrad. V čase rozhodnutia súdu prvého stupňa, ani v čase keď rozhoduje krajský súd, nebolo celkom a bez pochybností preukázané, v akej výške vzhľadom na prebiehajúce civilné konania, na prebiehajúce exekučné konania, ako aj skutočnosť, že v januári 2013, teda už po vznesení obvinenia, došlo k spätnému prevodu majetku na Združenie obcí

Poloniny a dlžníkom nebol obžalovaný ako osoba, ale Združenie obcí Poloniny, či ešte a ak áno, v akej výške vôbec pohľadávky veriteľov existujú, v akej výške už došlo k uspokojeniu, aspoň čiastočnému, a keďže dokazovanie v tomto smere by už skutočne presahovalo rámec trestného konania, je aj tento výrok podľa názoru krajského súdu správny.

Z uvedených dôvodov preto krajský súd odvolanie tak obžalovaného, ako aj okresného prokurátora podľa § 319 Tr. poriadku ako nedôvodné zamietol.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.